

— Я, синко, дай си гърба по-близу да се стопля! О-хъ-охъ... старостъ... Горкò ни дошло!...

Янко притисна гръбъ о стареца, притвори очи, и изведнажъ се сепна. Ослуша се. Наблизу нѣкой повтори:

— О-хъ-охъ! Горкò му дошло! За едно кожухче да е петимень!...

Янко отвори очи, понадигна се и се слиса. Месечината бѣ огрѣла трема. На чергата до дѣда му се бѣха изпразнили тритѣ кукли, слѣзли отъ столчето, дето цѣлъ животъ бѣха стояли. Стояха и разговаряха помежду си. Той потърка очи. Тѣ, тѣ сжщитѣ. Ей-го-на — Тодоръ, съ шаренитѣ гащи и съ капелата. Ей и Кера, съ булчината премѣна и съ коса отъ царевични реси. Ей го и Кара-Кольо, съ рунтавия калпакъ, съ червени шалвари и калъчка отъ тенеке. Сжщитѣ.

— Горкиятъ дѣдо Парушъ! — тъничко продума Кера. — Тѣй ли бѣше едно време, кога бѣше по-младъ! И той премѣненъ, и ние като хората. Пъкъ я сега — шесть години вече все съ единъ фистанъ ходя...

— Тя пакъ за фистани... — изръмжа страшно Кара-Кольо и хвана